

Scénář k audioreportáži

Vypracovali: žáci 9.A třídy ZŠ a MŠ Brno, Milénova 14

Eliška Luzertová
Sára Jančaříková
Ondřej Dvořák
Ema Knoblochová
Vendula Poláčková

Sára – vstup 1: Dne 12.2.2018 jsme se setkali s jazzovým kytaristou panem Milanem Kašubou, který se narodil na začátku 2. světové války.

Já jsem se narodil v Brně, narodil jsem se 30.4.1940, což bylo období válečné. V té době jsem bydlel u nádraží vedle hotelu Grandhotel, tam jsou schody na ulici Josefskou a já bydlel v tom domě před, později z toho domu udělali Dopravní podnik. Zažil jsem válečnou dobu a vzpomněl jsem si na nějaké zážitky, které jsou pro vás nepochopitelné.

Sára – vstup 2: Vyprávěl nám o svých vzpomínkách na bombardování Brna.

Zažil jsem to, když padaly bomby a když dům vedle nás spadnul. To bylo v noci, já si vzpomínám, mně bylo 5 let, ale to jsou vzpomínky, na které se nikdy nezapomenete. Tím tlakem, jak ty bomby padaly (bombardovalo se nádraží – to byly angloamerické perutě), ta postýlka se mnou vyletěla do vzduchu. Všechna skleněná okna se rozbila a rychle jsme běželi - měli jsme dvouposchodový sklep – to byl kryt, já bosý jsem běžel do sklepa.

Sára – vstup 3: Nejhlubší dojem na nás zanechala vzpomínka, jak unikl smrti při bombardování Petrova.

Nejhorší vzpomínka je ta, že na jaře toho 45 roku jsme chodili s maminkou na Petrov, tam bylo dětské hřiště. A ani to nebylo nějak intuitivně, šli jsme domů a zase začaly padat bomby. Naštěstí jsem tady, ale ty děti, co byly nahoře, tam nezůstal naživu nikdo. Takže to jsou ty nejhorší vzpomínky, co vám můžu říct. A pokud někdo mluví, že to byla jen taková „malá válka“, tak se na něho dívám, že není normální. To jsou takové zážitky, co ve vás zůstanou navždycky.

Sára – vstup 4: Na těžká poválečná léta vzpomíná pan Kašuba s humorem.

Vzpomínám si, že u nádraží, jak je pošta, byly poštovní vozy s koňmi. Já, když jsem vyběhl z domu, tak kolem půl osmé, zrovna ty vozy vyjížděly, naskočil jsem zezadu na vůz a ten mne vezl na Křenovou nebo když odbočil, tak jsem vyskočil a měl jsem to i s odvozem.

Sára – vstup 5: I v této době si děti dokázaly najít zábavu.

Po té válečné době, v tom 46, 47, 48 roce se ještě nacházela munice. Munice se nacházela ve středu města, byla všude. My jsme sbírali ty patrony, nábojnice. Vysypávali jsme z nich prach a dělali si rakety.

Sára – vstup 6: Zjistili jsme, jak velký byl rozdíl v možnostech stravování v porovnání s dnešní dobou.

My jsme za války jedli – Kumerol se tomu říkalo (to byla dnešní Rama), máslo nebylo. Pak to byla červená řepa, koňské maso (v té době jste nesehnali jiné). Čokoláda samozřejmě nebyla, jen takové medové bonbónky. My jsme byli v podstatě na chlebě, na bramborách, řepě a koňském mase.

Sára – vstup 7: Některé hodnoty jsou však pro každou dobu stejné.

Já si myslím, že ten kamarádský vztah mezi vámi všemi jak jste tady je to nejdůležitější ze všeho. To ostatní je pomíjející. Lidské vztahy, to je podle mne to nejlepší...